

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ
314
ΠΑΝΟΣ
Χ. ΚΟΥΤΡΑΣ

ΑΠΟ ΤΟ Α
ΕΩΣ ΤΟ Ω

Πρώτο πλάνο, τεύχος 314

Υπεύθυνη σύμφωνα με τον νόμο: Ελίζ Ζαλαντό

Διευθυντής έκδοσης: Ορέστης Ανδρεαδάκης. Αρχισυνταξία: Δήμητρα Νικολοπούλου

Art direction–Σχεδιασμός: Γιάννης Καρλόπουλος. Επιμέλεια–Μετάφραση: Γιώργος Παπαδημητρίου
Συνεργάτης τεύχους: Βασίλης Σερβετάς. Εκτύπωση–Βιβλιοδεσία: Τυπογραφείο Πλέτσας–Κάρδαρη

Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης
30.10 – 10.11.2024

Πάνος Χ. Κούτρας

Από το Α έως το Ω

«Ιστορίες οικογενειών» του Ντιντιέ Ροτ-Μπετονί.

Το αλφαβητάριο με τα λόγια του Πάνου Χ. Κούτρα που διατρέχουν ολόκληρο το τεύχος προήλθαν από συνέντευξη που παραχώρησε στη Δήμητρα Νικολοπούλου.

Ιστορίες οικογενειών

Ντιντιέ Ροτ-Μπετονί

Θυμάμαι ακόμη τη στιγμή όπου ανακάλυψα τον Γιγαντιαίο μουσακά, με τους επιστήμονες με τις ροζ ποδιές, τις χαζοβιόλες από το διάστημα, την ερωτοχτυπημένη τρανς ηρωίδα και την απολαυστική μείζηκιτς και καμπ. Ήταν μια εποχή όπου η λέξη κουήρ δεν εμφανιζόταν συνεχώς και άκριτα, διατρέχοντας τον κίνδυνο να χάσει κάθε νόημα, μα πάνω απ' όλα ήταν εκείνος ο επιβεβλημένος όρος για να περιγράψει αυτό που ξεδιπλωνόταν στην οθόνη: μια αταξινόμητη ιδιορρυθμία, μια ταινία απαλλαγμένη από όλους τους κωδικές και κανόνες, μια εξτραβαγκάν τρέλα που δεν μπορεί να υπαχθεί σε οποιοδήποτε κινηματογραφικό είδος. Η αποκάλυψη, κάτω από τον μανδύα της ανάλαφρης b-movie, ενός από εκείνους κινηματογραφιστές με την οργανική σεξουαλικότητα, που καταφθάνουν κάθε τόσο για να ταρακουνήσουν τις υπερβολικά τακτοποιημένες, τις υπερβολικά ήπιες, τις υπερβολικά ετερο-καθοριζόμενες ΛΟΑΤΚΙ αναπαραστάσεις, και οι οποίοι επιβάλλουν το καυστικό τους βλέμμα στις ζωές μας από τις πρώτες κιόλας ταινίες τους. Ανεξάρτητα αν πρόκειται για τον κόσμο των φρικιών του Τζον Γουότερς στο *Pink Flamingos*, τον Πέδρο Αλμοδόβαρ την εποχή του κινήματος *La Movida*, τον Ντέρεκ Τζάρμαν με την επαν-ομοφυλοφιλοποίηση της ιστορίας στο γυρισμένο στα λατινικά *Sebastiane*, τον Γκας Βαν Σαντ και τους θιασώτες του *New Queer Cinema*, που κινηματογράφησαν όπως ποτέ άλλοτε την κουήρ εφηβεία, τον Τζον Γκρέισον και το *Zero Patience*, την προβοκατόρικη μουσική κωμωδία του με θέμα το AIDS, ή τον Ζοάου Πέδρου Ροντρίγκες και το σεξουαλικά φορτισμένο σύμπαν τού *O fantasma*, ο Πάνος Χ. Κούτρας, με την Επίθεση του γιγαντιαίου μουσακά, εισέρχεται σε αυτή την ελίτ με τους θαρραλέους τυχοδιώκτες των κινηματογραφικών ειδών.

Είκοσι πέντε χρόνια και πέντε μεγάλου μήκους ταινίες αργότερα, δεν έχει σταματήσει να επιβεβαιώνει τη θέση του, διατρανώνοντας ολοένα περισσότερο τη συμπάθειά του για το περιθώριο και όσους κατοικούν εκεί. Πώς να μην ανατρέξεις λοιπόν για χάρη του, όπως και για χάρη των υπολοίπων αποστατών του κουήρ σινεμά, στην τόσο όμορφη διατυπώση του Ζαν-Λικ Γκοντάρ: «Το περιθώριο είναι αυτό που κρατάει τις σελίδες ενωμένες». Ανάμεσα στην επανεμφάνιση ενός αφανισμένου πτηνού, τους οιδιπόδειους τρανς απόηχους, τις ανατρεπτικές σαπουνόπερες και το πάθος με τις ντίβες του ιταλικού τραγουδιού, δεν μπορεί παρά να συνειδητοποιήσει κανείς ότι το σινεμά του Πάνου Χ. Κούτρα διαφεύγει ξανά και ξανά από κάθε μορφή μείνστριμ αφομοίωσης.

Κινηματογραφώντας, ωστόσο, αυτό το περιθώριο, χρησιμοποιώντας πολλαπλές και αντικρουόμενες αναφορές, συσχετίζοντας αντιθετικές εγγραφές, σκιαγραφεί έναν καινούργιο κόσμο, πιο αλληλέγγυο, πιο φανταχτερό, πιο συμπεριληπτικό, πιο χρωματιστό... — στα χρώματα, φυσικά, του ουράνιου τόξου, εκείνα που κοσμούν την ουρά του ντόντο στην τελευταία του ταινία.

Στον κινηματογράφο του Πάνου Χ. Κούτρα υπάρχει δράμα στην κωμωδία και κωμωδία στο δράμα, μοτίβα πέρα για πέρα σύγχρονα κι όμως διαπλεκόμενα με αρχαίους μύθους, συγγένειες αίματος και οικογένειες επιλογής, αφηγήσεις ριζωμένες στην ελληνική γη και στις ιστορίες εξορίας, μπαρόκ και ρεαλισμός, το στοιχείο του φανταστικού και το πολιτικό, και η λίστα δεν εξαντλείται στα παραπάνω. Τίποτα δεν είναι δυαδικό στον Κούτρα, αλλά και τίποτα δεν είναι μανιχαϊστικό. Ο κόσμος, όπως τον κινηματογραφεί, είναι ένα εξωφρενικό μίγμα από τα πάντα και το αντίθετό τους, η ζωή ένα χαρωπό χάος όπου αφθονούν τα μυστικά, το σινεμά του ένα εκθαμβωτικό και σαγηνευτικό άθροισμα των πολυάριθμων αναφορών ενός σινεφίλ κινηματογραφιστή, ο οποίος δεν το βρίσκει διόλου ανάρμοστο να αγαπά εξίσου το αυτοσχέδιο σινεμά ενός Εντ Γουντ και το τόσο απαιτητικό σινεμά ενός Ρομπέρ Μπρεσόν, κάνοντας συγχρόνως μνεία στην ομορφότερη ταινία που γυρίστηκε ποτέ, το *The Night of the Hunter* του Τσαρλς Λότον, ή κλείνοντας το μάτι στην αυθάδη και ακτινοβολούσα ελευθερία των γυναικείων χαρακτήρων που ενσάρκωσε η Μελίνα Μερκούρη: η Στρέλλα σαν αντίλαλος της Στέλλας του Κακογιάννη.

Κουήρ χωρίς καμία σκιά αμφιβολίας, με έναν τρόπο μοναδικό, δηλαδή μακριά από δόγματα και με μια πρωτοφανή ελευθερία. Το κουήρ στον Πάνο Χ. Κούτρα δεν είναι θεωρητικό· είναι εγγενές, έμφυτο και φυσικό, ρέει από όλα τα πλάνα των ταινιών του, από όλες τις παρακαμπτήριους οδούς των σεναρίων του. Μπορεί να πάρει πολλές μορφές: φαρσικό τόνο (Μουσακάς), πινελιές αρχαιοελληνικής τραγωδίας (Στρέλλα), ιστορία μύησης και ενηλικίωσης (Xenia), χορωδιακό σίτκομ (Dodo), αλλά ποτέ δεν είναι τόσο απλό όσο φαίνεται. Η φάρσα έχει και πολιτική χροιά, η τραγωδία είναι και μια ιστορία έρωτα, η ιστορία μύησης είναι και μια οδύσσεια, το σίτκομ είναι και μια ταινία για τις πολλαπλές κρίσεις. Κρίση οικογενειακή με αφορμή έναν γάμο, κρίση οικονομική με αφορμή την ανακοίνωση μιας χρεοκοπίας, νευρική κρίση μιας ηθοποιού σε βαθιά κατάθλιψη, κρίση ηθική, οικονομική, πολιτισμική, πολιτική... κρίση που βιώνει η ελληνική κοινωνία στην ολότητά της.

Το Dodo, συσσωρεύοντας όλες τις αυτές τις συνθήκες απορρύθμισης παντός τύπου, επανέρχεται σε όσα διατρέχουν το κινηματογραφικό έργο του Κούτρα: την αμφισβήτηση των βεβαιοτήτων μέσα από την ορμητική εισβολή ενός εξωτερικού στοιχείου (μουσακάς, ντοντό, ένα τεράστιο λούτρινο κουνέλι στο Xenia...), τους κλυδωνισμούς μιας εποχής (ελληνική οικονομική κρίση, άνοδος της ακροδεξιάς, κατήφορος των μίντια κτλ.), τους τριγμούς της παραδοσιακής οικογένειας — ο Κούτρας, από το ντεμπούτο του μέχρι σήμερα, δεν έχει σταματήσει να φέρνει στο προσκήνιο τις ρωγμές, τις δυσλειτουργίες και τις αποτυχίες της. Οι πατεράδες είναι απόντες (Στρέλλα, Xenia), οι μητέρες, όταν υπάρχουν, αδυνατούν να διαχειριστούν τις καταστάσεις και τα προβλήματά τους (η αλκοολική σύζυγος του υπουργού στην Επίθεση του γιγαντιαίου μουσακά, η αποκαμωμένη ηθοποιός στο Dodo)...

Μονάχα στις αδελφικές σχέσεις επιφυλάσσει ευνοϊκή μεταχείριση, όπως σε εκείνη του Xenia, τόσο στενή παρά τις διαφορές ανάμεσα στα δύο αδέρφια —έναν νεαρό γκέι με οξυζενέ τρελιάρικα τσουλούφια και έναν όμορφο μελαχρινό, ελάχιστα μεγαλύτερο σε ηλικία, αληθινό πρότυπο αρρενωπότητας—, δεμένα μεταξύ τους τόσο μέσα από τις δοκιμασίες της ζωής όσο και από το ταξίδι που τους φέρνει από την Αθήνα στη Θεσσαλονίκη με ενδιάμεσο σταθμό την Κρήτη. Μετά τον θάνατο της μητέρας τους, τα δύο αγόρια παίρνουν τους δρόμους ψάχνοντας τον άγνωστο πατέρα τους, τον μόνο άνθρωπο που μπορεί να τους βοηθήσει να αποκτήσουν την ελληνική υπηκοότητα (είναι Αλβανοί από την πλευρά της μητέρας τους) αλλά και να πραγματοποιήσουν, ή τουλάχιστον έτσι πιστεύουν οι ίδιοι, το όνειρό τους: να συμμετάσχουν σε έναν τηλεοπτικό διαγωνισμό τραγουδιού. Παράλληλα με την ταινία δρόμου, που τους οδηγεί από την εφηβική ξεγνοιασιά στην ενηλικίωση, ο δεσμός τους δυναμώνει, την ίδια στιγμή που μια νέα οικογένεια σφυρηλατείται μέσα από τις τυχαίες συναντήσεις τους, μια κοινότητα απόκληρων του συστήματος —ο ηλικιωμένος ομοφυλόφιλος που τους υποδέχεται στο ετοιμόρροπο νυχτερινό του κέντρο και τους βοηθά στην αναζήτησή τους, οι μετανάστες από διάφορες εθνικότητες με τους οποίους διασταυρώνονται και, ορισμένες φορές, έρχονται σε σύγκρουση—, μια οικογένεια φασματική στην οποία η Ιταλίδα τραγουδίστρια Πάτι Πράβο θα μπορούσε κάλλιστα να αναλάβει τον ρόλο μιας ιδεατής μητέρας... Σε κάθε περίπτωση, μια οικογένεια σίγουρα πιο καλοδεχούμενη από τη βιολογική οικογένεια ενός πατέρα που κατεβαίνει υποψήφιος με το νεοναζιστικό κόμμα.

Μύκονος 1981. Φωτογραφία του Fernando επιχρωματισμένη από τον Γιώργο Νικά.

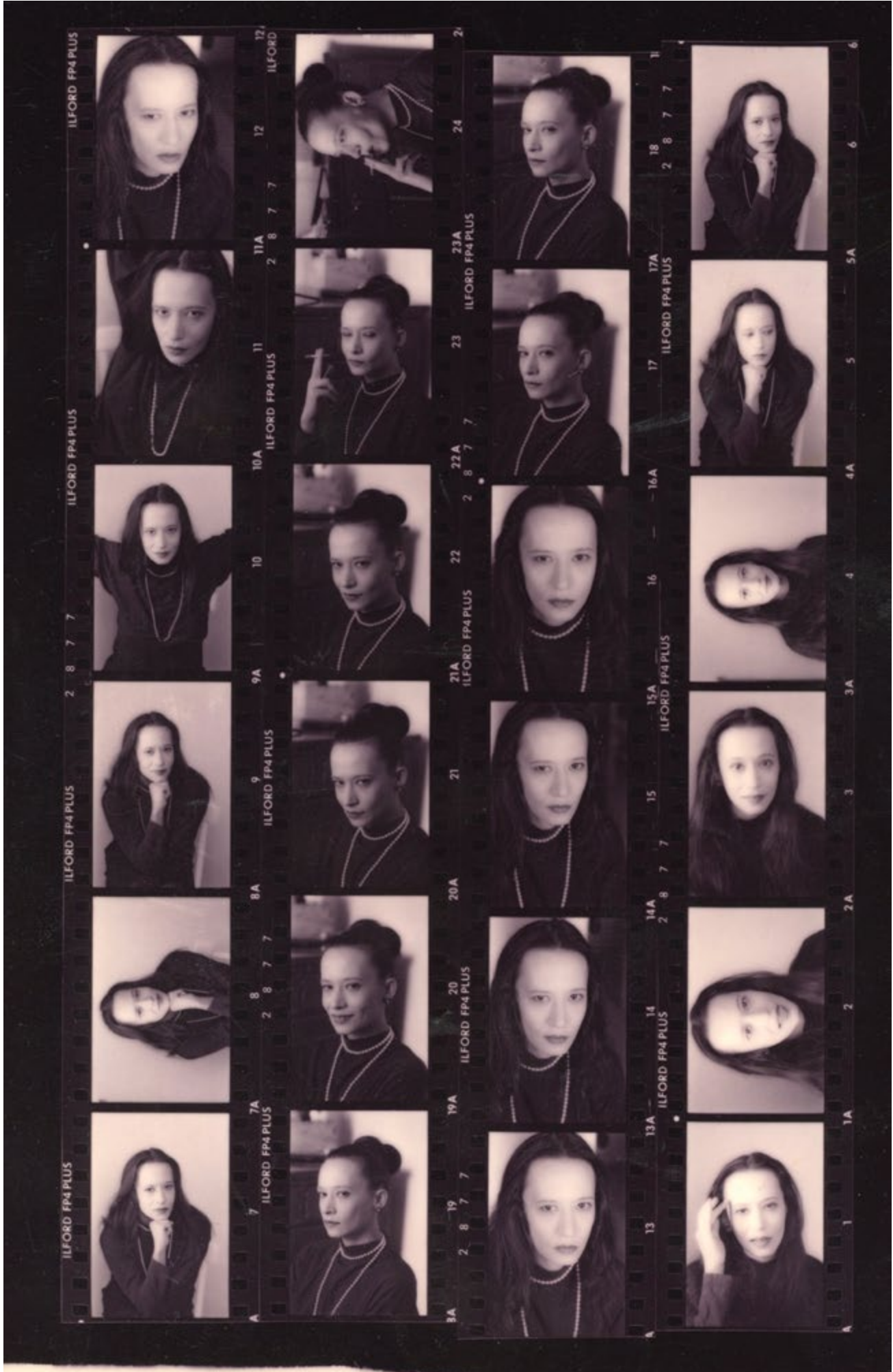
Εκεί ακριβώς έγκειται ένα από τα πιο θεμελιώδη στοιχήματα στο σινεμά του Πάνου Χ. Κούτρα, που μας καλεί να αναρωτηθούμε αν υπάρχει οτιδήποτε πιο κούήρ: η αντικατάσταση των ελαττωματικών μοντέλων της συμβατικής οικογένειας, με τον πιο ριζοσπαστικό τρόπο που θα μπορούσε να συμβεί, από οικογένειες που σχηματίζονται με βάση την ανθρώπινη επιθυμία. Υπάρχει άραγε ομορφότερη απεικόνιση για αυτή την ανατροπή της κοινωνικής τάξης και της τυπικής οικογένειας από την τελευταία σεκάνς στη Στρέλλα, με αυτή τη μάζωξη μιας ανασυγκροτημένης οικογένειας γύρω από το χριστουγεννιάτικο δέντρο; ΛΟΑΤΚΙ φίλοι, εργάτες και εργάτριες του σεξ, μειονότητες από κάθε σημείο του ορίζοντα, γύρω από το ζευγάρι του Γιώργου και της Στρέλλας — ενός πρόσφατα αποφυλακισμένου πατέρα που αναζητούσε τον χαμένο του γιο και κατέληξε να ερωτευτεί μια τρανς ιερόδουλη, για την οποία σύντομα αντιλαμβανόμαστε πως πρόκειται για το παιδί του. Πετυχαίνοντας τη χειραφέτηση —σε ένα σκοπίμως επιδεικτικό happy end— από το απόλυτο ταμπού της αιμομιξίας μέσα από τη θριαμβευτική εδραίωση της κούήρ οικογένειας στη θέση και στον ρόλο της ετεροπατριαχικής οικογένειας, η οποία μάλιστα συντελείται στην τόσο συμβολική και στερεοτυπική στιγμή των Χριστουγέννων (πώς να μην αναλογιστείς όλα εκείνα τα πανέμορφα και εποικοδομητικά χριστουγεννιάτικα παραμύθια, με πιο αντιπροσωπευτικό δείγμα το *It's a Wonderful Life*, [Μια υπέροχη ζωή] του Φρανκ Κάπρα), ο Κούτρας προβαίνει σε μια καλλιτεχνική και πολιτική κίνηση πρωτόγνωρης δύναμης.

Η Τζούντιθ Μπάτλερ, συγγραφέας του βιβλίου *Αναταραχή φύλου*, δεν λαθεύει καθόλου στην ανάλυσή της για την ταινία και το απίθανο φινάλε της: «Πιστεύω πως η Στρέλλα ίσως και να είναι η σημαντικότερη πολιτισμική συνεισφορά των τελευταίων ετών στη συζήτηση για την οιδιποδοποίηση στους κόλπους της κούήρ γονεϊκότητας, όπως και για τις σύγχρονες προκλήσεις όσον αφορά την κατανόηση της σεξουαλικότητας και της γονεϊκότητας, μέσα από τον στοχασμό γύρω από τους σύγχρονους τρόπους ζωής και αγάπης, οι οποίοι ωστόσο αντλούν από αρχέγονες νόρμες».

Η φιλόσοφος και θεωρητικός του κούήρ υπογραμμίζει εδώ μια ακόμη θεμελιώδη διάσταση στο σινεμά του Πάνου Χ. Κούτρα. Υμνώντας τις κοινότητες που φτιάχνονται από τα αζήτητα, τις οικογένειες που μαστορεύονται από έρωτες και φιλίες, τις ξεκούρδιστες οικογενειακές σχέσεις, προσθέτει το όνομά του στη μακρά παράδοση της ελληνικής μυθολογίας. Η σκιά αυτής της κληρονομιάς, του Ομήρου, του Σοφοκλή, των μυθολογικών ηρώων και των θεών του Ολύμπου με όλο τον ηθικό ξεπεσμό τους, είναι πανταχού παρούσα στις ίντριγκες της πλοκής του, όπως περίπου η μορφή του Παρθενώνα δεσπόζει επιβλητικά στο πίσω φόντο της σύγχρονης Αθήνας ενόσω εκείνη καταστρέφεται από τον γιγαντιαίο μουσακά.

Επομένως, απ' όποια σκοπιά κι αν το προσεγγίσουμε, απ' όποια οπτική γωνία και αν το εξετάσουμε, όποια ταινία του κι αν μελετήσουμε, το σινεμά του Πάνου Χ. Κούτρα δεν σταματά να ξεδιπλώνει και να επαναδιατυπώνει τα ίδια μοτίβα. Αυτό δεν σημαίνει φυσικά ότι οι πέντε μεγάλοι μήκους ταινίες του εμφανίζουν ομοιότητες —με κανέναν απολύτως τρόπο!—, ούτε ότι επαναλαμβάνονται από άποψη πλοκής και φόρμας —θα έπρεπε να είναι κανείς τρελός για να ισχυριστεί κάτι τέτοιο—, αλλά ότι συγκροτούν ένα αδιαμφισβήτητο συμπαγές έργο, ότι αντηχούν μεταξύ τους, όπως συμβαίνει μονάχα με τις δημιουργίες που έχουν ξεπηδήσει από το ίδιο φαντασιακό, ότι συνθέτουν όλες μαζί ένα ξεχωριστό βλέμμα στον κόσμο μας, για τον οποίο η λέξη κούήρ προσφέρει μια ατελή κι όμως απαραίτητη περιγραφή, ότι κατατάσσουν εμφανικά τον Πάνο στη μεγάλη, όμορφη και τόσο ποικιλόμορφη οικογένεια του γκέι/κούήρ σινεμά, δίπλα στους Πιερ Πάολο, Άντι, Ράινερ Βέρνερ, Τζον, Πέδρο, Ντέρεκ, Ζοάου Πέδρου, Τσάι, Μάρκο, Σεμπασιάν, Χουλιάν, Γκας, Βέρνερ, Τοντ ...

A

Afternoon Stars

Γύρισα το Afternoon Stars με την αγαπημένη μου φίλη, τη σπουδαία Αντζελα Μπρούσκου, και έναν υπέροχο χορευτή, τον Βαγγέλη Παπαδάκη. Χωρίς πρόβες, χωρίς σενάριο και με ήχο-πλότο. Ουσιαστικά ήταν τρεις μπομπίνες 16mm χωρίς μοντάζ. Η ταινία ήταν μια πράξη αγάπης και θαυμασμού για τους πρωταγωνιστές μου, αλλά και ένας φόρος τιμής στον Άντι Γουόρχολ που έλεγε πάντα ότι «οι ταινίες μου είναι χάλια τεχνικά, ο ήχος είναι κακός, η εικόνα μέτρια, αλλά οι άνθρωποι είναι υπέροχοι!». Για ένα απόγευμα τότε, αισθάνθηκα ότι είχα τους δικούς μου «Superstars» σε ένα «Factory», στην Πατησίων, απέναντι από το Μουσείο. Η ταινία χάθηκε στην πορεία και ξαναβρέθηκε στο Μιντελκέρκε του Βελγίου, σε μια μετακόμιση στο πατάρι του πατρικού σπιτιού της Martien Coucke, στενής συνεργάτιδας σε όλες τις μικρού μήκους ταινίες μου.

B

Bowie, David

Το πρώτο πράγμα που κάνω το πρωί είναι να βάλω μουσική και το τελευταίο πριν κοιμηθώ να την κλείσω. Η κάθε μου μέρα έχει και ένα soundtrack. Το rock n' roll ήταν και είναι για μένα ένα μεγάλο μέρος της ταυτότητάς μου. Ο δικός μου βασιλιάς; Ο David Bowie. Ο φύλακας άγγελος των εφηβικών μου χρόνων. Το εξώφυλλο του Low ζωγραφισμένο από μένα, σε πολλές εκδοχές, στους τοίχους του παιδικού μου δωματίου. Το «I've never done good things, I've never done bad things, I never did anything out of the blue» από το «Ashes to Ashes». Αυτός που μου έδειξε τον δρόμο και έδωσε νόημα στα ακατανόητα έως τότε ονειρά μου. Ο θάνατός του, το 2016, υπήρξε καθοριστική στιγμή στη ζωή μου. Μου πήρε πάρα πολύ καιρό να ξεπεράσω αυτή την απώλεια γιατί συνέπεσε και με μια προσωπική κρίση. Ένιωσα πως από εκείνη τη στιγμή και πέρα τίποτα δεν θα ήταν το ίδιο.

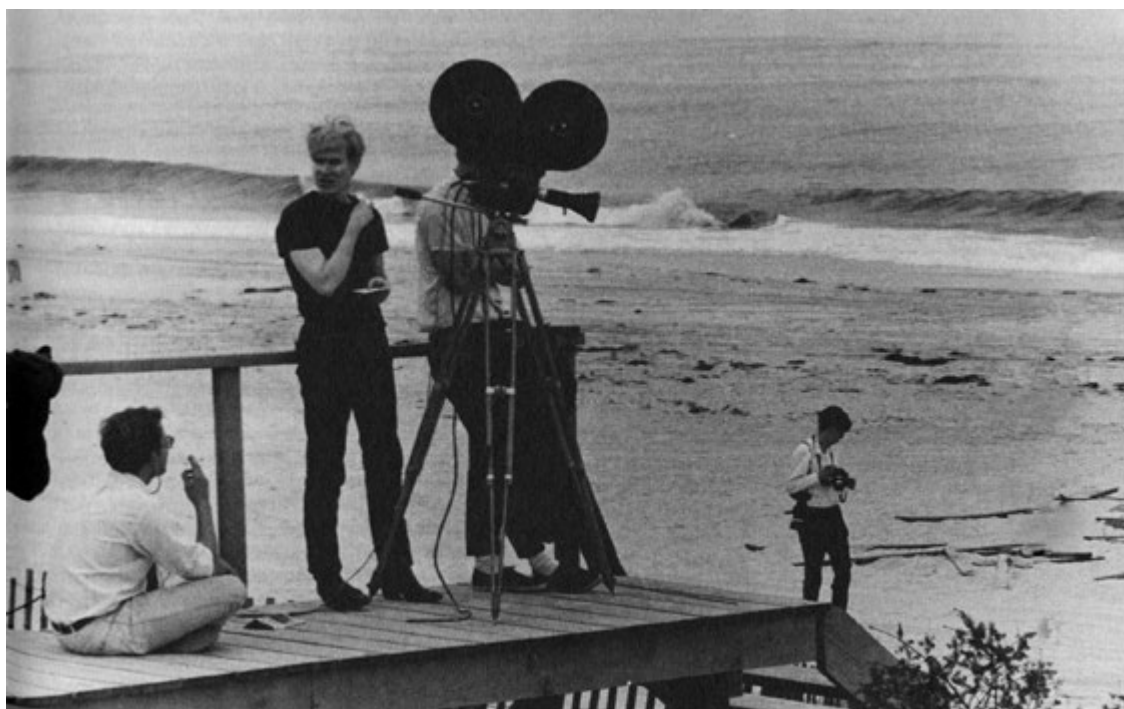
Γ

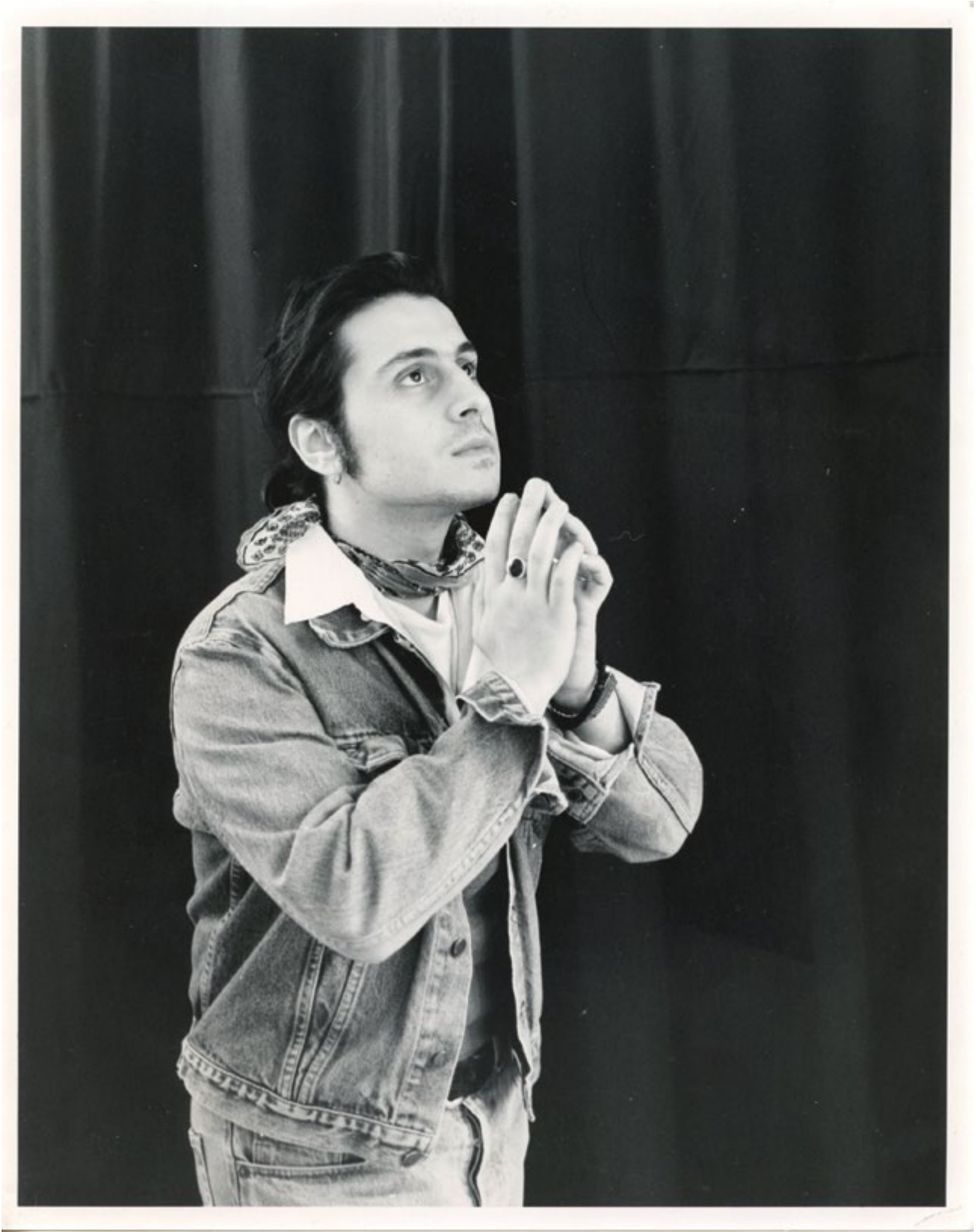
Γουόρχολ, Άντι

Ήμουν, είμαι και θα είμαι πολύ μεγάλος θαυμαστής του Άντι Γουόρχολ. Τον θεωρώ όχι μόνο έναν από τους μεγαλύτερους καλλιτέχνες και στοχαστές του 20ού αιώνα, αλλά κι έναν οξυδερκή παρατηρητή της ανθρώπινης συνθήκης και του μοντέρνου τρόπου ζωής. Σε πολλές δύσκολες στιγμές μου, ανατρέχω στον Γουόρχολ: νιώθω πως έχει τις απαντήσεις για τα πάντα.

Υπάρχει μια ιστορία του Γουόρχολ που με ξετρελαίνει. Όταν ήταν πολύ νέος ακόμη και άγνωστος, βρέθηκε σε ένα πικ-νικ με την Γκρέτα Γκάρμπο. Εννοείται πως έμεινε αποσβολωμένος. Ζωγράφισε μια πεταλούδα σε ένα χαρτί και βρήκε το θάρρος να της την χαρίσει. Όταν το πικ-νικ τελείωσε, βρήκε το χαρτί τσαλακωμένο στην καρέκλα της. Το μάζεψε και υπέγραψε πάνω του: Crumpled Butterfly by Greta Garbo.

Αριστερή σελίδα: Το πρώτο ζωγραφικό αυτοπορταίτο του Άντι Γουόρχολ, βασισμένο στις αυτόματες φωτογραφίες θαλάμου (photo-booth). Από τον κατάλογο της έκθεσης Andy Warhol, From A to B and Back Again, σελ. 231. Επάνω: Οι Danny Williams, Andy Warhol, Paul Morrissey, Stephen Shore στο νησί Fire κατά τη διάρκεια των γυρισμάτων της ταινίας My Hustler, 1965. Από τον κατάλογο της έκθεσης Andy Warhol, Cinema, Παρίσι, 1990.

Δύσκολα

Πόσο δύσκολο είναι να γυρίσεις μια συγκινητική σκηνή; Πόσο δύσκολο είναι να γυρίσεις μια κωμική σκηνή; Όλα είναι δύσκολα, δεν υπάρχει τίποτα εύκολο. Δεν έχω κανένα πρόβλημα να παραδεχτώ ότι δεν βρίσκω καμία ευκολία σε οτιδήποτε, ακόμη και να ξυπνήσω το πρωί και να πάω για ύπνο το βράδυ. Κάνω τα πάντα με δυσκολία, με κόπο και προσπάθεια.

Αριστερή σελίδα: Ο Πάνος Χ. Κούτρας στα γυρίσματα της μικρού μήκους ταινίας
Η πτώση και η άνοδος της Λυδίας Φον Μπύρερ το 1988.
Επάνω: Με την Dalia Johananoff.

Ε

Επιρροές

Η επιθυμία μου να κάνω σινεμά προέρχεται σε έναν πολύ μεγάλο βαθμό από το ίδιο το σινεμά. Είμαι αρρωστημένα σινεφίλ από παιδί. Και με παθιάζουν όλα τα είδη του κινηματογράφου. Από το αμερικάνικο μελόδραμα της δεκαετίας του '50 και του '60 μέχρι τον Ρομπέρ Μπρεσόν, και από τον Κέντζι Μιζογκούτσι μέχρι το αμερικάνικο underground, τον Νικόλας Ρέι και τον Βινσέντε Μινέλι, το νέο γερμανικό σινεμά με το οποίο μεγάλωσα και τον Μιχάλη Κακογιάννη.

Όταν έφτασα στο Λονδίνο, πιτσιρικάς ετών 17 και μισό, πήγα έπειτα από λίγες μέρες σε ένα σινεμά που λεγόταν -μπορεί και να υπάρχει ακόμα- Electric Cinema. Εκεί, είδα back to back το Pink Flamingos και το Female Trouble του Τζον Γουότερς. Ήταν μια κομβική στιγμή. Σκέφτηκα: «Αυτή είναι η πόλη για μένα, αυτό είναι το σινεμά για μένα, αυτός είναι ο σκηνοθέτης για μένα». Αγκυροβόλησα κανονικά. Είχε βέβαια προηγηθεί, στα δεκατέσσερά μου, μου η τριλογία των Άντι Γουόρχολ και Πολ Μόρισεϊ: Η σάρκα, Τα σκουπίδια και Η κάψα. Τις είχε παίξει θυμάμαι το Studio στην Πατησίων. Ήταν μια πραγματική αποκάλυψη.

Αριστερή σελίδα (από πάνω προς τα κάτω): Ο θάνατος της Μαρίας Μαλιμπράν του Βέρνερ Σρέτερ (1972), Female Trouble του Τζον Γουότερς (1974), Στην τύχη ο Μπαλταζάρ του Ρομπέρ Μπρεσόν (1966).

ΣΕΛΗΝΗ 43
 Ηρώ και ο Άρης. Ο Άρης οδηγεί το αυτοκίνητο. P.O.V. Άρης. Άρης στο ταξί. Στο Άρης είναι ο Άρης. Άρης στο ταξί.

1. Ηρώ και ο Άρης. Ο Άρης οδηγεί το αυτοκίνητο.
 2. P.O.V. Άρης.
 3. Άρης στο ταξί.
 4. Στο Άρης είναι ο Άρης.
 5. Άρης στο ταξί.
 6. Άρης στο ταξί.

ΣΕΛΗΝΗ 46. (Επιπλέον, είναι η ίδια) 2ος ταξί με τη χήρα. P.O.V. Άρης. Άρης στο ταξί. Άρης στο ταξί. Άρης στο ταξί.

1. Ηρώ και ο Άρης. Ο Άρης οδηγεί το αυτοκίνητο.
 2. P.O.V. Άρης.
 3. Άρης στο ταξί.
 4. Στο Άρης είναι ο Άρης.
 5. Άρης στο ταξί.
 6. Άρης στο ταξί.

ΣΕΛΗΝΗ 20
 Ηρώ και ο Άρης. Ο Άρης οδηγεί το αυτοκίνητο. P.O.V. Άρης. Άρης στο ταξί. Άρης στο ταξί. Άρης στο ταξί.

1. Ηρώ και ο Άρης. Ο Άρης οδηγεί το αυτοκίνητο.
 2. P.O.V. Άρης.
 3. Άρης στο ταξί.
 4. Στο Άρης είναι ο Άρης.
 5. Άρης στο ταξί.
 6. Άρης στο ταξί.

Κάθε επιφάνεια κρύβει έναν βυθό και σε κάθε βυθό αντανακλάται μια επιφάνεια. Η Αληθινή ζωή ήταν μια αναζήτησή γύρω από τις έννοιες της αλήθειας και του ψέματος, του πραγματικού και του τεχνητού στο σινεμά και στη ζωή. Μια βουτιά στα βαθιά νερά του μελοδράματος, με το κεφάλι πάντα έξω για βαθιές ανάσες. Ένα είναι σίγουρο: η αληθινή ζωή ανήκει σε εκείνους που την αναζητούν...

Η

Η ανθρώπινη κατάσταση

Η αλήθεια είναι ότι με γοητεύει πολύ το μπανάλ και με προκαλεί το γελοίο. Μου αρέσουν τα στοιχεία που μπορούν να προκαλέσουν στον άνθρωπο αποστροφή. Πιστεύω ότι στο μπανάλ μπορεί να κρύβεται η πραγματική ουσία της ανθρώπινης κατάστασης, στο γελοίο υπάρχει πολύ περισσότερη αλήθεια απ' ό,τι στο αστείο και ό,τι μας προκαλεί αποστροφή μάς αποκαλύπτει μια αληθινή πλευρά του εαυτού μας.

Αριστερή σελίδα: Ο Πάνος Χ. Κούτρας στα γυρίσματα της μικρού μήκους ταινίας Η πτώση και η άνοδος της Λυδίας Φον Μπύρερ.

Επάνω: Η Μπέτυ Βακαλίδου στα γυρίσματα της Στρέλλας (2008).

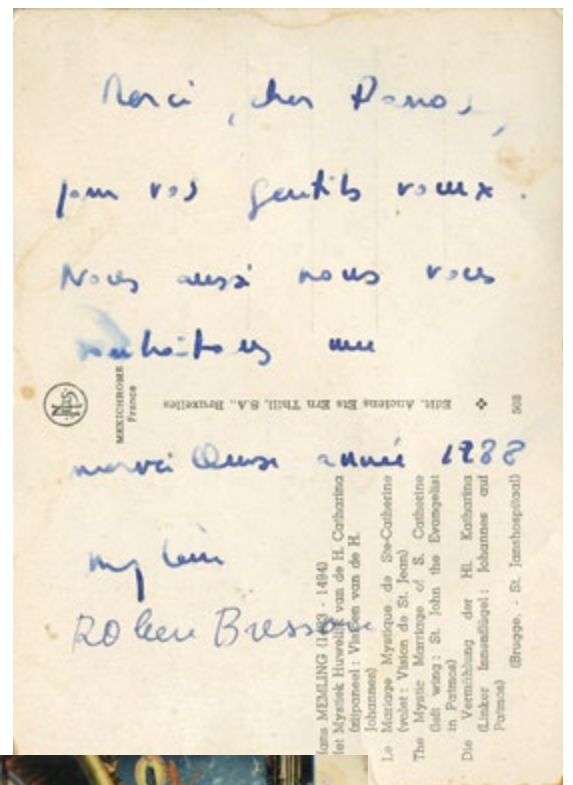
Ποιη. Μαυρο
Την αμικαλεμει

NOTES SUR
LE CINÉMATOGRAPHE

Robert Breton

Είμαι φανατικά μπρεσονικός, όσο περίεργο κι αν ακούγεται αυτό. Δεν ξέρω αν διαφαίνεται από τις ταινίες μου. Όπως και με τον Αντί Γουόρχολ, όπως και με πολλούς άλλους, θαυμάζω αυτό που δεν μπορώ να κάνω εγώ. Ανακάλυψα τον Μπρεσόν στη σχολή κινηματογράφου και είδα όλες του τις ταινίες μαζί, εμμονικά. Όταν έφυγα από το Λονδίνο και έψαχνα διαμέρισμα στο Παρίσι, η μοίρα με έφερε να νοικιάσω ένα μικρό διαμέρισμα που ανήκε στη σύζυγό του, τη Μιλέν Μπρεσόν. Όταν συνειδητοποίησε ότι ήξερα τις ταινίες του απ' έξω κι ανακατωτά, με κάλεσε να τον γνωρίσω. Τους επισκεπτόμουν και καθόμουν μαζί τους συχνά, πίναμε τσάι και εκείνος με ρωτούσε διάφορα. Ήθελε να μιλάμε για την Ορθοδοξία, ήταν Ιησουίτης ο ίδιος και τον απασχολούσε πάρα πολύ ο Χριστιανισμός, καθώς και οι έννοιες της καλοσύνης και της χάριτος. Όταν με ρωτούν αν πιστεύω στον Θεό, απαντώ ότι πιστεύω στην ανθρώπινη καλοσύνη, που είναι κατά κάποιο τρόπο το ίδιο πράγμα.

Όταν έφυγα από το διαμέρισμα, αλληλογραφούσαμε για ένα διάστημα με κάρτες. Δεν μπορώ να πω ότι μοιράστηκε ποτέ μαζί μου κάτι συνταρακτικό. Μπορεί κάτι που μου είπε τότε να έχει λειτουργήσει υποσυνείδητα, αλλά δεν μπορώ να το πω με βεβαιότητα. Έφυγε από τη ζωή σε προχωρημένη ηλικία, δεν μπόρεσε όμως ποτέ να ξαναγυρίσει ταινία. Ήθελε να μεταφέρει στο σινεμά τη Γένεση, το πρώτο βιβλίο της Βίβλου, δεν έβρισκε όμως χρηματοδότηση. Ήταν η πρώτη φορά που συνειδητοποίησα πόσο σκληρό μπορεί να είναι το να κάνεις σινεμά. Κάποια στιγμή μού χάρισε το βιβλίο του με μια αφιέρωση, το οποίο διαλύθηκε έπειτα από πολλές μετακόμισεις. Επέζησε, όμως, η σελίδα με την αφιέρωσή του.

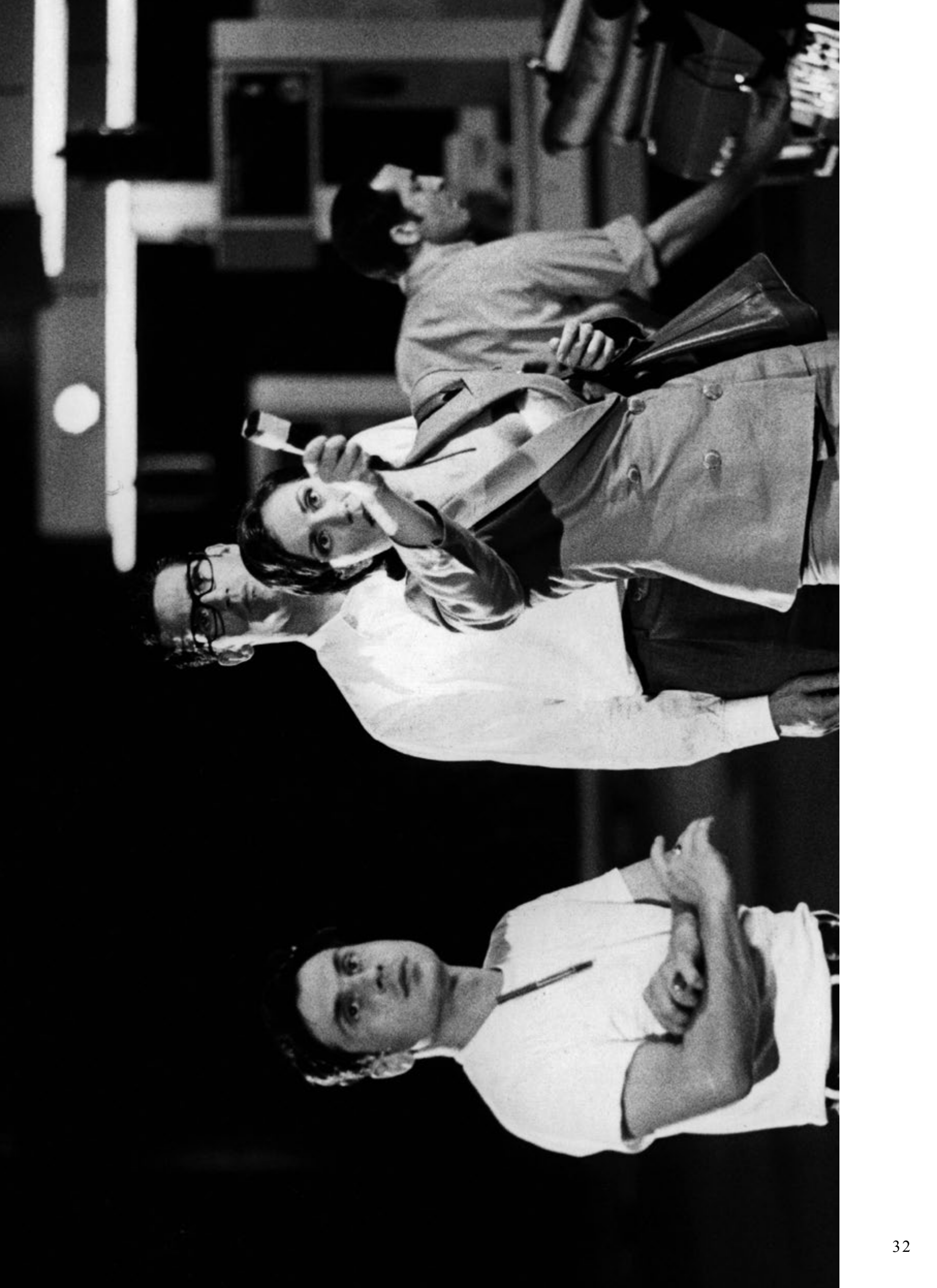
Η ταινία Η επίθεση του γιγαντιαίου μουςακά έγινε με την ορμή και τους μηχανισμούς που έκανα τις μικρού μήκους ταινίες μου, αλλά και με τεράστια αγνοία κινδύνου. Ξεκίνησα με την ιδέα να κάνω μια ταινία μέσα σε τρεις μήνες, αλλά τελικά τα γυρίσματα και το μοντάζ διήρκησαν τέσσερα χρόνια. Τελείως ανεξάρτητα, και με την ανιδιοτελή βοήθεια όλων των συνεργατών, ηθοποιών και τεχνικών. Είχαμε προσπαθήσει με τον συμπαραγωγό Ίωνα Κώνστα να βρούμε χρηματοδότηση, αλλά όλοι νόμιζαν ότι τους κάνουμε πλάκα λέγοντας ότι θέλουμε να κάνουμε μια ταινία για ένα κομμάτι μουςακά που επιτίθεται στην Αθήνα. Ήταν μια ταινία μεγάλου θυμού απέναντι σε ένα σύστημα που δεν μπορούσε να με συμπεριλάβει, το οποίο αρνήθηκε και την ταινία όταν αυτή ολοκληρώθηκε. Ευτυχώς στη Γαλλία, όπως και στην Ιαπωνία, είχαν άλλη άποψη.

Η επίθεση του γιγαντιού μουσακά (1999).

Κ

Καρτ ποστάλ

Δουλεύοντας τη δεύτερη μου ταινία, την Αληθινή Ζωή, ξεκίνησα να μαζεύω καρτ ποστάλ της Ακρόπολης και τις κολλούσα στον τοίχο. Αναρωτιόμουν ποια πλευρά του λόφου θα δείξω, πού θα βρίσκεται αυτό το σπίτι με τη θέα στην Ακρόπολη, η οποία μέσα στην ταινία θα έπιανε φωτιά. Η Ακρόπολη είναι μια συνεχής υπενθύμιση ότι οι απαρχές του δυτικού πολιτισμού βρίσκονται στην Ελλάδα, και κάπου εκεί δημιουργείται η εθνική μας σύγχυση: πώς είναι δυνατόν εμείς, οι συνεχιστές αυτού του πολιτισμού, να βρισκόμαστε σε αυτή την κατάσταση; Στην περίοδο της κρίσης αισθάνθηκα πολύ έντονα ότι κανείς δεν ήθελε να παραδεχτεί ότι κάπου στην πορεία πήραμε λάθος δρόμο.

Λ

Δήψη

Πολύ συχνά, πριν τη λήψη, διορθώνω φορέματα, μαλλιά και μακιγιάζ στους ηθοποιούς. Ο κομμωτής σε όλες τις ταινίες μου, ο Χρόνης Τζήμος, με κοροϊδεύει πάντα στα γυρίσματα. «Γιατί να πάω στο πλατό; Αφού θα τα κάνει ο Κούτρας», λέει σαρκαστικά. Υπάρχει πάντα κάτι που δεν με ικανοποιεί. Στην πραγματικότητα, είναι μια δικαιολογία για να βρεθώ πολύ κοντά εκείνη τη στιγμή με τους ήρωες/ηθοποιούς μου. Το έχω ανάγκη. Οι ήρωές των ταινιών μου και οι ηθοποιοί που τους ενσαρκώνουν είναι και τα είδωλά μου, αντικείμενα του πόθου μου. Είναι μια πολύτιμη και μαγική στιγμή που τους ακουμπάω, τους μιλάω, τους νιώθω. Έχω την αίσθηση ότι οι ηθοποιοί αντιλαμβάνονται ότι συνδεόμαστε μέσα από αυτή τη διαδικασία. Μπορεί και όχι...

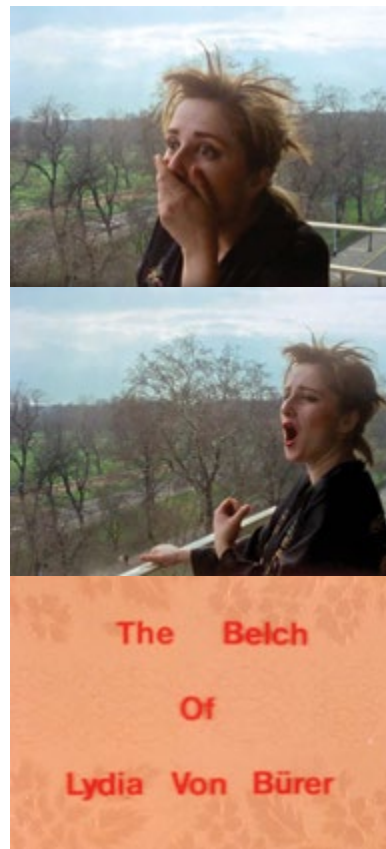

Αριστερή σελίδα: Χρόνης Τζήμος, Πάνος Χ. Κούτρας, Γιάννης Διαμαντής (επάνω). Με τη Θέμιδα Μπαζάκα (κάτω) στα γυρίσματα της Αληθινής ζωής.
Επάνω: Με τη Νατάσα Εξηνατελώνη στο Dodo και τη Λύντη Παπαγεωργίου στο Ρέψιμο της Λυδίας φον Μπύρερ.

M

Ποτέ δεν αισθάνθηκα άνετα στη φόρμα του μικρού μήκους. Όλες οι μικρού μήκους που έκανα ήταν σαν ένα πείραμα στις εμμονές μου, αλλά και στην προσωπική μου ζωή σε κάθε περίοδο. Ήταν όλες αυτοχρηματοδοτούμενες και χειροποίητες, φτιαγμένες από το ταλέντο και την τρέλα των φίλων μου. Τώρα μοιάζουν να έχουν αποκτήσει ένα τελείως διαφορετικό νόημα από αυτό που είχαν για μένα εκείνη την εποχή.

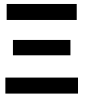
N

Non-Binary

Μια φωτογραφία τραβηγμένη από τη Μαριάννα Παπαγεωργίου, με μένα ως Madame Grès. Ήταν μία από τις στιγμές που βρέθηκα σε αρμονία με το non-binary κομμάτι μου, που αισθανόμουν πραγματικά όμορφος, κάτι που δεν έχω νιώσει συχνά στη ζωή μου. Η στιγμή που συνειδητοποίησα πως το drag δεν είναι μια μεταμφιέση, αλλά ένας τρόπος να αποκαλυφθεί ο πραγματικός σου εαυτός. Αργότερα, ο Γιώργος Νίκας, ζωγράφος και φίλος στο Παρίσι που δυστυχώς δεν είναι πια στη ζωή, εμπνεύστηκε από τη φωτογραφία και έφτιαξε μια σειρά από κολάζ. Δυστυχώς, δεν ξέρουμε πού βρίσκονται.

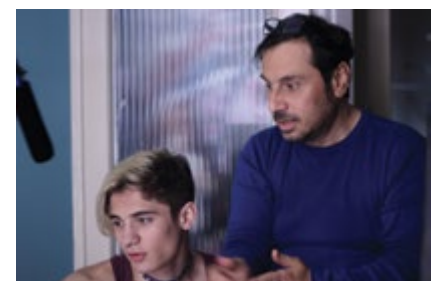

Κατάγομαι και από τις δύο πλευρές από οικογένειες μεταναστών και προσφύγων. Η οικογένεια της μητέρας μου ήρθε από τον Πόντο το 1922, ενώ η οικογένεια του πατέρα μου το 1954 από την Αίγυπτο. Η αίσθηση της προσφυγιάς, του ξεριζωμού αλλά και του «ξένου» είναι κάτι με το οποίο έχω μεγαλώσει.

Αισθανόμουν πάντα ξένος. Πρώτον γιατί είμαι γκέι, και εκείνη την εποχή αυτό σε έβαζε αυτόματα στο περιθώριο, και δεύτερον γιατί ήμουν και εγώ μετανάστης. Σε ηλικία 17 ετών, μόλις τελείωσα το σχολείο, μετακόμισα στο Λονδίνο και έκτοτε ζω ακόμη ανάμεσα σε χώρες. Αν υπάρχει μια ταυτότητα μέσα στην οποία αισθάνομαι άνετα, είναι εκείνη του Ευρωπαίου.

Στις αρχές της δεκαετίας του 1990 η έλευση των πρώτων Αλβανών στην Ελλάδα ήταν κάτι που με είχε αγγίξει πολύ. Οι άνθρωποι αυτοί ήρθαν αντιμέτωποι με μια πολύ σκληρή ρατσιστική συμπεριφορά και έζησαν μια πολύ δύσκολη ζωή στην Ελλάδα. Και παρόλο που οι Έλληνες είχαν υπάρξει και οι ίδιοι πρόσφυγες και μετανάστες, δεν στάθηκαν στο ύψος των περιστάσεων. Δεν υπήρξε πολιτικός σχεδιασμός και φροντίδα για να αντιμετωπιστεί αυτή η νέα κατάσταση. Το Xenia μίλησε για τα παιδιά αυτών των πρώτων μεταναστών, που το λιγότερο που μπορούσαν να έχουν ήταν μια καλύτερη τύχη.

Νομίζω πως το μεγάλο θέμα της εποχής μας είναι το προσφυγικό. Η μετακίνηση πληθυσμών. Όχι μόνο τώρα από τους πολέμους, αλλά και αργότερα από την κλιματική αλλαγή.

Ο

Όταν ήμουν παιδί...

Όταν ήμουν παιδί ήθελα να μου διαβάζουν συνέχεια. Πολλές φορές την ίδια ιστορία. Κυριολεκτικά μέχρι τελικής πτώσης. Τα παραμύθια είναι οι πιο συγκλονιστικές ιστορίες, υποδειγματικές από κάθε άποψη. Κατά κάποιον τρόπο, όλες μου οι ταινίες είναι ταινίες για παιδιά, έστω και με έναν περίεργο και διεστραμμένο τρόπο. Είναι σαν να απευθύνονται στο παιδί μέσα στον ενήλικα, σαν παραμύθια για μεγάλους.

Αριστερή σελίδα: Ο Κώστας Νικούλι με το κουνέλι από το Χενία.
Επάνω: Από την τελική σκηνή στη Στρέλλα.

Δεν κάνω στρατευμένο σινεμά. Με ενδιαφέρει πάντα η προσωπική σχέση με το κάθε θέμα. Από εκεί ξεκινάω, αυτή είναι πάντα η αφετηρία μου. Δεν λέω ποτέ ότι θα γυρίσω μια ταινία για το προσφυγικό ή για τα δικαιώματα μιας μειονότητας. Αυτό που είναι πολιτικό στο σινεμά μου είναι οι ίδιες οι ταινίες.

Αριστερή σελίδα: 2005. Λίγες ώρες πριν την έναρξη του πρώτου Athens Pride, η πλατεία Κλαυθμώνος γεμίζει από τρικάκια φασιστικών ομάδων που έγραφαν «Εξω πούστη απ' την Αθήνα». Φορέθηκε περήφανα. Φωτό από το περιοδικό Ταχυδρόμος, τχ. 279.
Επάνω: Σε γύρισμα από το Dodo.

P

Ρόλος έκπληξη

Το Dodo είναι το δικό μου multiverse. Μέσα του βρίσκονται όλα τα θέματα των ταινιών μου, ήρωες, εικόνες, αναφορές, στη συσκευασία ενός ensemble film με 14 χαρακτήρες, που από τον καθένα θα μπορούσε να γεννηθεί μια ταινία μεγάλου μήκους. Μέσα του, αν ψάξει κανείς καλά, θα βρει κι εμένα.

Αριστερή σελίδα: Σχέδιο για την «αναβίωση» του πτηνού Dodo από τον Christophe Berhaut.

Επάνω: Φωτογραφίες της Δέσποινας Σπύρου από το Dodo.

Ασπρόμαυρη φωτό στο κέντρο: Ο εξολοθρευτής άγγελος του Λουίς Μπουνιουέλ (1962).

Σ

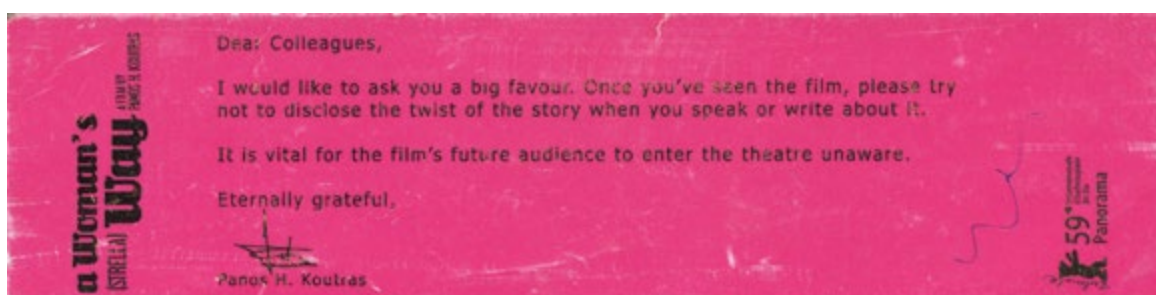
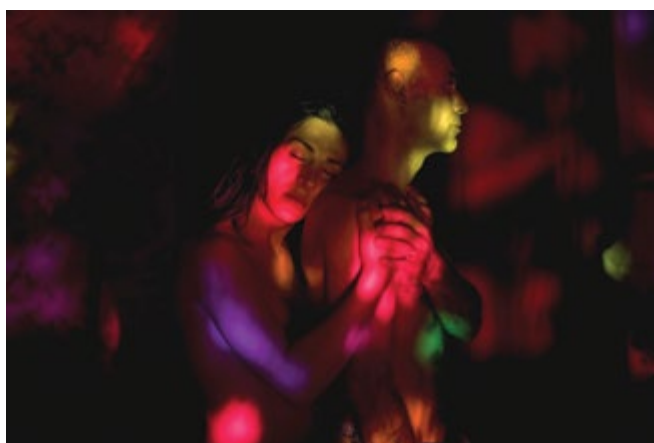

Στρέλλα

Όταν έγραψα τη Στρέλλα, ένιωθα πως αφηγούμαι μια προσωπική μου ιστορία. Επίσης, εκείνη την εποχή ήμουν σίγουρος πως δεν υπήρχε καμία άλλη ιστορία να αφηγηθώ. Το σενάριο αυτό δεν το ήθελε κανείς. Απορρίφθηκε από παντού. Η ταινία έγινε με προσωπικά μου χρήματα και την αγάπη όσων πίστεψαν σε αυτή.

Κάθε φορά που με συναντούσε ο Θόδωρος Αγγελόπουλος στον δρόμο, φρόντιζε να μου λέει: «Καταπληκτική ταινία ρε Πάνο, αλλά αυτό το τέλος, αυτό το τέλος...». Αυτό το τέλος, όμως, ήταν εκεί από την αρχή του σεναρίου. Στην πρώτη κιόλας συνάντησή μας με τον Παναγιώτη Ευαγγελίδη αποφασίσαμε πως αυτή η ταινία θα έχει happy end. Αυτό που μας είχε φανεί το πιο σημαντικό εκείνη τη στιγμή ήταν οι δύο αυτοί άνθρωποι να συγχωρήσουν ο ένας τον άλλον και να μπορέσουν να συνεχίσουν μαζί. Ό,τι κι αν σημαίνει αυτό. Σίγουρα, πάντως, όχι να τιμωρηθούν ξανά.

Η Στρέλλα δεν θα γινόταν ποτέ αν δεν υπήρχαν η Μίνα και ο Γιάννης. Ήταν απόφασή μου ότι ο ρόλος της Στρέλλας θα πήγαινε σε μια τρανς γυναίκα. Φυσικά, δεν υπήρχε καμία ηθοποιός τρανς εκείνη την εποχή, κι έτσι την αναζήτησα παντού για σχεδόν έναν χρόνο. Η Μίνα μπήκε στην ταινία με μια ορμή που έχω συναντήσει σπάνια στη ζωή μου και υπήρξε αστείρευτη έμπνευση για όλους. Το ίδιο όμως και ο Γιάννης Κοκιασμένος, που πίστεψε και αφοσιώθηκε στην ταινία, πράγμα όχι προφανές. Τον ρόλο του Γιώργου τον αρνήθηκαν πολλοί επαγγελματίες ηθοποιοί, οι οποίοι φοβήθηκαν τη φήμη τους. Είμαι ευγνώμων και στους δύο.

Αριστερή σελίδα: Εικαστικό της γαλλικής αφίσας για το 59ο Πανόραμα της Berlinale.
Επάνω: Αναμνηστικό-προειδοποίηση για τους θεατές της πρώτης παγκόσμιας προβολής της Στρέλλας, να μην αποκαλυφθεί η ανατροπή της ταινίας. Η φωτο από την ταινία είναι του Ορφέα Εμιρζά.

T

Τετράδιο

Έφτιαξα μόνος μου το storyboard για τον εφιάλτη με τον σκίουρο στη Στρέλλα σε ένα πράσινο τετράδιο. Τις περισσότερες φορές ζωγραφίζω τα storyboards μόνος μου, κατά τη γνώμη μου όχι πετυχημένα. Αλλά το χρειάζομαι. Παλιά ζωγράφιζα, και όταν ήμουν έφηβος οι γονείς μου ήταν σίγουροι πως θα πήγαινα στη Σχολή Καλών Τεχνών. Όταν ήρθε όμως η στιγμή να αποφασίσω, διάλεξα τον κινηματογράφο χωρίς δεύτερη σκέψη. Ευτυχώς. Δεν νομίζω ότι θα γινόμουν καλός ζωγράφος.

- Ο ποιητής και ο νεαρός υδραυλικός - (ΑΠΟΕΛΛΗΜΑ)
 και η Γερνούδα είναι
 ΣΚΙΝΗ 3

ΓΕΝΙΚΟ ΠΛΑΝΟ - ΕΣΤΑΤΙΚΟ

Η Γερνούδα είναι προσβιβίση
 κρατώντας ένα λουλούδι.

Ο ποιητής έβγαλε το
 θυρίωδες προς του.

Η Ακρόπολη Η Ακρόπολη
 Η Ακρόπολη

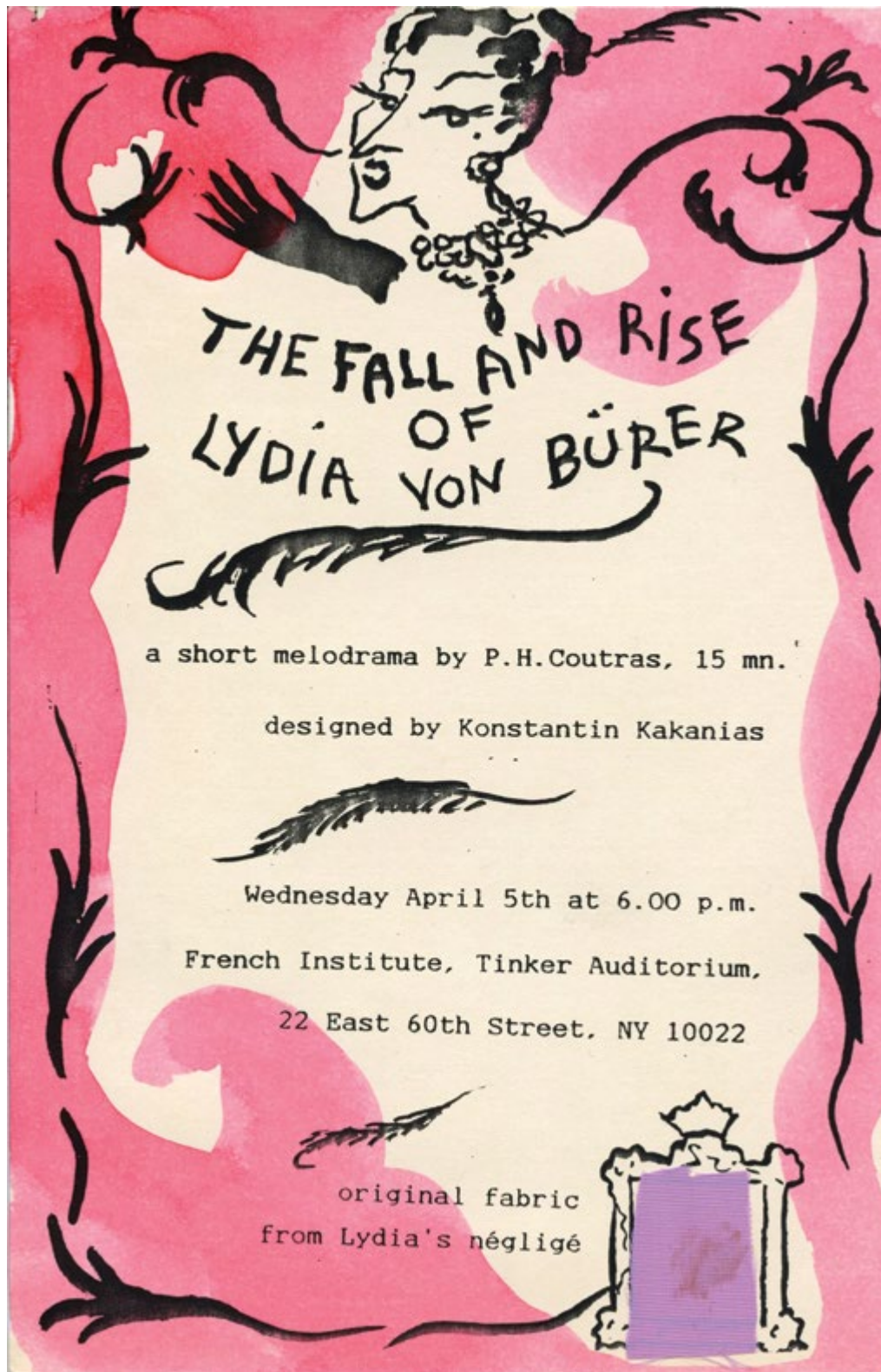

Ο ήλιος έδυε και ο νεαρός
 κραδυσώμενος υδραυλικός
 αγγίζοντας μια σάισα και ένα
 κενό.

Ποιος ανθρεύτηκε να λυάνωβια

ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ.
 ΠΟΥ ?

Η Λυδία Φον Μπύρερ είναι ένας χαρακτήρας που εφηύρα, μια γυναίκα που ζει μόνη σε ένα διαμέρισμα και τραγουδάει όπερα. Έχει πολύ ταλέντο, αλλά δυστυχώς δεν έχει φωνή. Ωστόσο, δεν το βάζει κάτω, και όσο κι αν όλα πάνε στραβά, εκείνη συνεχίζει να τραγουδάει. Είναι η ηρωίδα της πρώτης μου ταινίας με τίτλο Το ρέψιμο της Λυδίας Φον Μπύρερ. Με συνάρπασε αυτός ο χαρακτήρας, τόσο πολύ που επέστρεψα σε αυτή ύστερα από οκτώ χρόνια, με μια ακόμη ταινία μικρού μήκους με τίτλο Η πτώση και η άνοδος της Λυδίας Φον Μπύρερ. Η ηρωίδα αυτή μου μοιάζει κατά κάποιον τρόπο, αποτυπώνει λιγάκι την ιστορία της ζωής μου. Έχω διανύσει κι εγώ έναν πολύ μοναχικό δρόμο. Ήταν ανέκαθεν πολύ δύσκολο να πείσω τους ανθρώπους για το σινεμά μου. Δεν το έβαλα κάτω, όμως. Αν είχα πάντως τη φωνή, θα γινόμουν τραγουδιστής. Δυστυχώς, όμως, είμαι μια Λυδία Φον Μπύρερ. Έχω ταλέντο αλλά όχι φωνή.

Αριστερή σελίδα: Πρόσκληση σχεδιασμένη από τον Κωνσταντίνο Κακαλιά για την προβολή της μικρού μήκους ταινίας Η πτώση και η άνοδος της Λυδίας Φον Μπύρερ στη Νέα Υόρκη το 1989.

Επάνω: Από τα γυρίσματα της ταινίας. Λύντη Παπαγεωργίου, Κωνσταντίνος Κακαλιάς, Marie Rucki και Πάνος Χ. Κούτρας.

X

Χάος

Δεν πιστεύω πως η ζωή είναι ωραία, είναι όμως συναρπαστική. Ακόμα και στο εφιαλτικό της κομμάτι. Πιστεύω πως κάπως έτσι είναι και η Αθήνα. Είναι μια πόλη συναρπαστική, αλλά δεν μπορώ να πω ότι πρόκειται για μια ωραία πόλη, μια πόλη που την αγαπούν οι άνθρωποι. Σίγουρα δεν είναι μια πόλη που αγαπάει τους ανθρώπους της. Προσωπικά, την αγαπώ και τη

μισώ ταυτόχρονα και εξίσου παθιασμένα. Το βλέπω και μέσα από τα μάτια των φίλων μου, των ξένων, και περισσότερο των Γάλλων. Τι βλέπουν άραγε στην Αθήνα; Βλέπουν ένα χάος, το οποίο όμως με κάποιο τρόπο τούς θυμίζει τη δική τους κανονικότητα. Οι άνθρωποι που ταξιδεύουμε, πάντως, της έχουμε μια αδυναμία. Επιστρέφουμε πάντα, γιατί μας λείπει.

Ψ

Ψη, όπως συμπερίληψη

Στην Επίθεση του γιγαντιαίου μουσακά ήθελα να παίξει τον βασικό πρωταγωνιστικό ρόλο ένας άνδρας in drag. Ήταν ένας φόρος τιμής στην Divine. Στην Αληθινή ζωή τον ρολό του κωφού κηπουρού έπαιξε ένας κωφός ερασιτέχνης ηθοποιός. Στη Στρέλλα ήταν αδιαπραγμάτευτο για μένα να παίξει τον ρόλο μια τρανς γυναίκα, η οποία επιπλέον έπρεπε να είναι 25 ετών, να τραγουδάει καλά και να είναι όμορφη. Το Xenia δεν είχε λόγο να γίνει αν δεν έπαιζαν τα δύο αδέρφια δύο παιδιά μετανάστες δεύτερης γενιάς. Στο Dodo, η ταυτότητα των περισσότερων χαρακτήρων είναι ίδια με εκείνη των ηθοποιών που τους ενσαρκώνουν. Με συναρπάζει η μείξη και η συνύπαρξη διαφορετικών ανθρώπων, ερασιτεχνών με επαγγελματίες ηθοποιούς, όπως και η συνύπαρξη διαφορετικών κινηματογραφικών ειδών και διαθέσεων ακόμη και μέσα στην ίδια σκηνή.

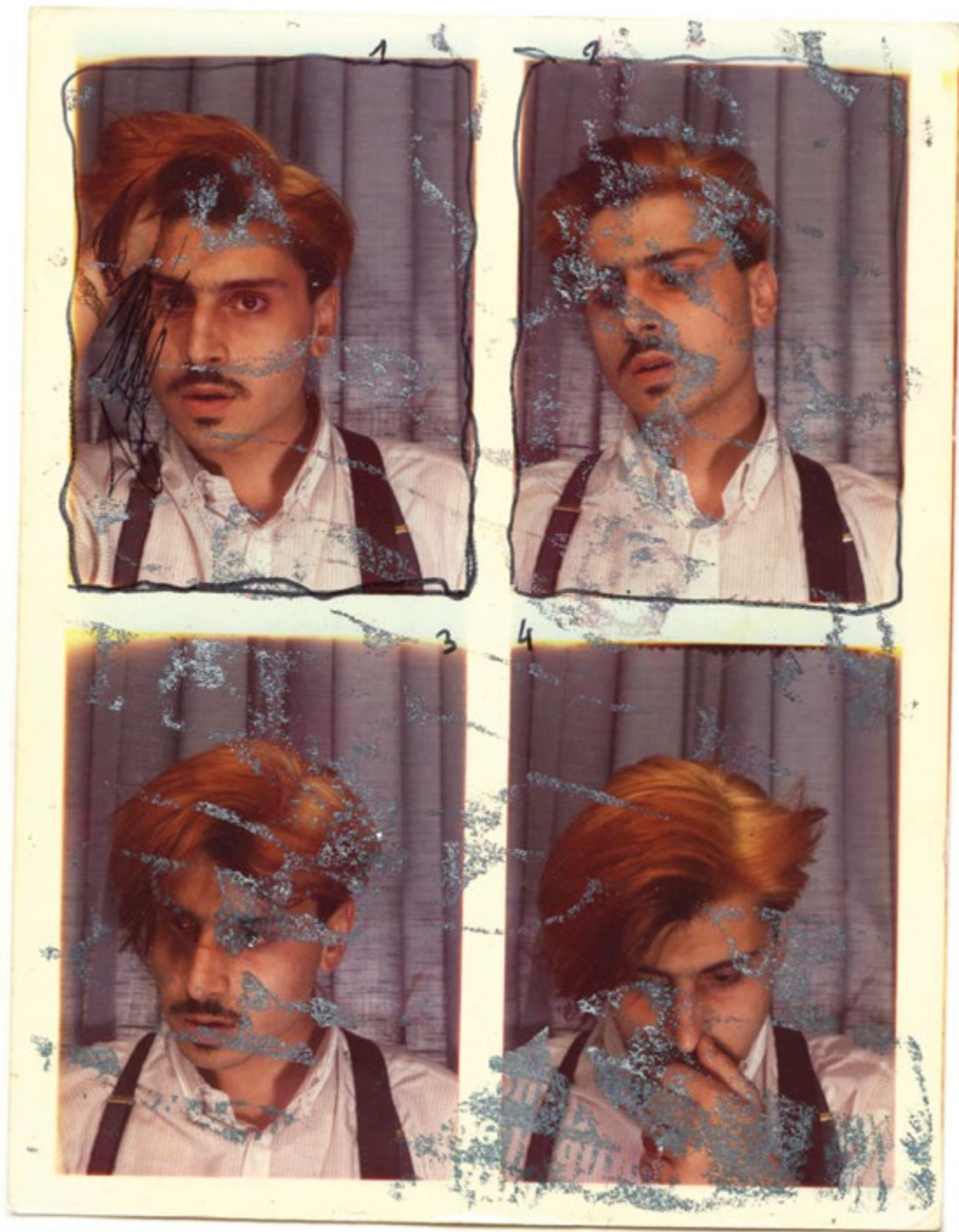
Napoleon beyond 17 days.

Desperate

after this honorable party
and my last man's loss.

Don't I hope that
things will
get better?

Κάθε ταινία που γυρίζω μοιάζει με ένα βουνό που πρέπει να μετακινήσω και έναν ωκεανό που πρέπει να διασχίσω. Δεν ξέρω γιατί, αλλά παραμένει εξαιρετικά δύσκολο ακόμη και αυτή τη στιγμή που το λέω. Όσο μεγαλώνω, όμως, μειώνονται και οι αντοχές. Απλώς αισθάνομαι ότι δεν έχω εναλλακτική. Δεν έχω άλλον τρόπο για να βγάλω χρήματα ή να ζω, το σινεμά είναι κυριολεκτικά η ζωή μου. Περνάω περιόδους μεγάλης απογοήτευσης, κατάθλιψης και σκέφτομαι να τα εγκαταλείψω όλα. Αλλά την επόμενη μέρα ξυπνάω και λέω δυνατά: πάμε τώρα ξανά, πάλι από την αρχή.

Αριστερή σελίδα: Παρίσι, Κυριακή 19 Ιουνίου.
Desperate after this horrible party and my last minute loss.
Don't I hope that things will get better?

Afternoon Stars
Bowie, David
Γουόρχολ, Άντι
Δύσκολα
Επιρροές
Ζωή, Αληθινή
Η ανθρώπινη κατάσταση
Θεός
Ιαπωνία
Καρτ-ποστάλ
Λήψη
Μικρού μήκους ταινίες
Non-Binary
Ξενία
Όταν ήμουν παιδί...
Πολιτικό
Ρόλος έκπληξη
Στρέλλα
Τετράδιο
Υδραυλικός
Φον Μπύρερ, Λυδία
Χάος
Ψη, όπως συμπερίληψη
Ωκεανός

ΠΑΝΟΣ
ΑΠΟ ΤΟ

Α

Χ.

ΕΩΣ ΤΟ

ΚΟΥΤΡΑΣ

Ω